

for noget lettere Adgang paa dette Sted, som jo er undtaget i Traktaten.

Der er ikke lykkedes et eneste Forsøg paa Kyststrækningen paa Frederik den Sjettes Kyst. Derimod har man et sørgeligt Bevis for, hvor uhyre mange Forlis der er foregaaet paa Grønlands Østkyst paa Grund af de overordentlige vanskelige Besejlingsforhold, og jeg vil henvise til, at en ganske ny Udtalelse af Professor Frithjof Nansen viser, at han anser denne Kyst for i allerhøjeste Grad vanskelig tilgængelig.

Jeg maa altsaa mene, at Oppositionen, naar den vil gaa ind paa det saglige, har en Forpligtelse til at dokumentere, enten at norske Fangstskibe har været, og i saa Fald, naar de har været, og hvor ofte de har været, paa Frederik den Sjettes Kyst, eller at der er en Sandsynlighed for, at de i Fremtiden kan gaa derind. Jeg betvivler det i allerhøjeste Grad; men selv om det endda lykkes dem at komme derind, er det dog givet, at en saa vanskelig Kyst gør det i allerhøjeste Grad vanskeligt at komme ud igen, og saa rejser sig det Spørgsmaal: med hvad Fordel vil de da gaa derind? Vil de tage den overordentlig store Risiko, som er forbundet med at gaa ind, naar de kan komme til at ligge der i længere Tid? Det er jo et økonomisk Spørgsmaal, og jeg synes ærlig talt ikke, at vi Danske har gjort de Erfaringer, at der er store Penge at hente ved at gaa i Land paa Grønlands Østkyst og gøre Jagt der.

Nej, det, der her er den store Interesse for Nordmændene, er, at de kan drive den Jagt, de driver udenfor, i det internationale Farvand, og at de i det nordøstlige Grønland som hidtil kan gaa i Land og støtte deres Interesser. Det benægter ingen, og alle har jo i denne Diskussion fra første Færd af gjort den Bemærkning, at de ikke vil hindre Nordmændene i at nyde de Goder, som de før Forordningen af 1921 var i Stand til at nyde. Derfor maa jeg mene, at det vil være af særlig stor Interesse, naar der skal nedsættes et Udvalg, i dette Udvalg at faa at vide, hvad for Oplysninger der kan fremføres, som sagligt kan underbygge den Opposition, der er rejst mod dette Forslag.

Man vil nu sige: det er jo dog dokumenteret, at Antallet af Sæler ved Vestgrønland tager af. Ja, det er rigtigt, det skal jeg indrømme. Men hvorfor tager Antallet af Sæler af i Vestgrønland? Fordi Nordmændene driver en Jagt ude paa det Havomraade, hvor vi ingen Ret har over dem, og denne Jagt paavirker Antallet af Sæler, der gaar sønden om Kap Farvel og

Nord paa langs Vestkysten. Her er det efter min Mening, at det foreliggende Forslag til Overenskomst gennem Norges Erkendelse af, at der skal vises Skaansomhed paa dansk Omraade, byder os Mulighed for at faa en frugtbar Forhandling i Gang med Norge om at vise en yderligere Skaansomhed ved den Jagt, der drives paa internationalt Farvand. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at man af Hensyn til Grønlænderne i Virkeligheden med god Samvittighed kan gaa ind paa denne Overenskomst, i Tillid til, at nu er der banet Vej for en Forhandling med Norge i begge Parters Interesse.

Her vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at det jo ogsaa er i Nordmændenes Interesse at komme ind i saadanne Forhandlinger. Ingen Rovdrift er klog; og hvis derfor denne Overenskomst gør det muligt at faa en frugtbar Forhandling i Gang med den norske Regering, hvorefter denne atter kan paavirke norske Fangere, anser jeg det for sandsynligt, at man kan faa vakt en Stemning blandt de norske Fangere til Fordel for en forstandig Hensyntagen til Fremtiden, hvor der i dette Øjeblik ikke tages tilstrækkeligt Hensyn, saa jeg maa rigtignok sige, at det forekommer mig, at man ud fra saglige Grunde har al Aarsag til at vedtage Overenskomsten, saaledes som den foreligger.

Jeg tror, at de ærede Medlemmer, der har gjort Opposition her, ikke rigtig har set, hvad der tjener Grønlands velforstaaede Interesser. Man kan jo undertiden faa de løjerligste Forestillinger om, hvad man mener at kunne gøre af Interesse for Grønlænderne. De samme Mennesker, som opponerer imod Overenskomsten, er jo meget ivrige for at faa lavet en Konkurrence til Angmagssalik længere Nord paa i Scoresbysund. Jeg skal ikke her ved denne Lejlighed nærmere undersøge dette Projekt, men jeg vil dog gøre opmærksom paa det mærkelige i, at det kommer frem netop i et Øjeblik, da man taler om at fremme Grønlands Vel, thi det er jo dog en given Ting, at de Dyr, der jages i Scoresbysund af de Grønlændere, der eventuelt flyttes dertil, kan ikke ogsaa komme Syd paa til Angmagssalik og blive jaget der.

Paa samme Maade har jeg den Opfattelse, at hvis man endelig vil gavne Grønlænderne — og der er ingen, der er mere ivrige end jeg i den Henseende, og jeg vil indskyde, at da det ærede Medlem Hr. Zahle var dette Lands højtærede Statsminister, har jeg flere Gange holdt Taler om Grønland og anvist Udveje, som efter